

Као што сам сугерисао пре месец и по дана, ови избори су, барем када је о победнику реч, били одлучени још у тренуту када су расписани – и да је постојала иоле реална могућност да се заврше другачије, избора не би ни било.

Без обзира на то што се то прикривало зарад одржавања вештачке неизвесности и зарад мобилизације бирачког тела СНС, неизвесности у погледу напредњачког резултата напосто није било и једино је постојала дилема (али је она била више занимљива кладионичарима него што је имала неки опипљив политички смисао) да ли ће освојити „само“ 43-44, или свих педесет одсто гласова изашлих бирача.

А посебно је свако лицитирање са резултатима постало беспредметно након што се Демократска странка поцепала у две колоне на месец дана пред изборе и када вајне „патриотске снаге“ нису успеле да се договоре о заједничком наступу, упркос реалној опасности – која се на крају и обистинила – да сви могу остати испод „црте“. Све остало је била ствар чисте технике коју играч Вучићевог искуства напосто није могао пропустити да не искористи.

Штавише, чини ми се да је победа СНС чак за нијансу „претерана“, тј. контрапродуктивна, јер превелику одговорност баца у руке СНС и њеног лидера Александра Вучића. Такође, мислим да није добро да више од 20 одсто грађана нема своје заступнике у парламенту, као и то што у њему неће седети нико ко би представљао готово трећину оних који су скептични и неповерљиви према евроинтеграцијама и актуелној косовској политици.

